SOTA LES LLAMBORES, LA PLATJA

Núvols foscos es condensen a l'horitzó. Huracans i tempestes arrasen el planeta a un ritme cada cop més accelerat, després de les temperatures abrasadores que estan calant foc a la terra i que marquen la contemporaneïtat d'aquests temps de fi del món. Però no és de la destrucció del clima i del medi ambient, causada per la ferocitat de la malícia estatal i patronal, de la qual parlem ara. És la tempesta i la febre de la lluita de classes i la ràbia social el que sorgeix i s'alça a l'horitzó. Davant dels genocidis automatitzats, la guerra mundial en desenvolupament, la violència policial i estatal antiproletària combinada amb l'adhesió a gran escala a moviments i actituds reaccionàries, feixistes i patriarcals, i el saqueig ferotge dels recursos que requereix un capitalisme digital que progressivament està fent el planeta més inhabitable, emergeix l'arrogància d'una tecno-oligarquia, una que no té cap inconvenient a considerar la majoria de la humanitat com a massa excedent i a tractar-la com a bestiar destinat a l'escorxador. Però l'atropament de la imaginació i la societat dins de la presó tecnològica i la quotidianitat no és una tasca fàcil. Mantenir la passivitat i la pau social té un alt cost per als amos del món. S'estan produint insurreccions i mobilitzacions arreu del món (des d'Indonèsia fins a Bolívia), mentre que al ventre de la bèstia, a la resistència als barris obrers contra el I.C.E, s'hi suma la resistència contra els projectes ecocida dels centres de dades.

Les protestes estudiantils, les ocupacions escolars i les alçades de la Generació Z s'estan estenent per tot el territori sota el taló de l'estat francès. Lille, Bordeus, Nantes, Lió, Marsella: cinc-centes escoles implicades en les protestes o ocupades; vint-i-quatre intents d'incendi d'aquelles institucions on es fabricaran els consumidors i esclaus 2.0 del demà. Més de 5.000 detencions. A tota la Península Ibèrica, més de quaranta ciutats estan en efervescència amb manifestacions i mobilitzacions que, des de la base, pressionen per anar a una vaga general, i noves maneres de viure, jugar i recuperar espai a través d'acampades espontànies que estan redissenyant i pretenen anul·lar els llocs que, d'altra manera, els promotors immobiliaris i els arquitectes designarien a una misèria generalitzada i consumista. Quan la gent comença a crear noves formes d'autogestió i suport mutu —i, per tant, a prendre el control de la seva pròpia realitat—, tot comença a trontollar per als qui estan a dalt, perquè és la nostra autonomia la que temen. Moviments que parteixen de demandes específiques, parcials i contradictòries, i que ràpidament esdevenen moviments totals. La demanda d'un habitatge digne és immediatament superada en la pràctica per noves formes d'habitar i de conviure, com ara els campaments, que en la pràctica desafien la segregació social i urbana de les ciutats i barris sorgida amb el capitalisme. Com al segle XIX, la crida des dels carrers a la vaga general posa en qüestió tot el problema social, és a dir, senzillament, la possibilitat de tenir o no un futur i una vida que valgui la pena viure.

Dins del moviment estudiantil a França, les demandes reformistes per una educació 'digna' són ràpidament apartades per la pràctica reocupar els carrers i pels enfrontaments amb els gendarmes i els guardians d'aquest món de mort. És tota la piràmide de mentides i violència sobre la qual s'ha basat la realitat material de l'esclavitud i l'explotació durant segles la que està sent atacada en la pràctica per les explotades i els explotats. Com passa, afortunadament, sempre en les revoltes de la nostra classe, ara li toca a la teoria posar-se al dia i posar en llum el que ja està passant en la pràctica, aquí com arreu del món. Els senyals premonitoris d'un nou assalt proletari als bastions de l'autoritat i l'alienació socialitzada marquen la contemporaneïtat. Re-teixir una visió alternativa del món i de la vida quotidiana, crear xarxes i espais on s'entrellacin l'experimentació de maneres de viure i formes de lluita, atacar els responsables de la dominació i les seves estructures, i veure la insurrecció com un mitjà per desbloquejar i transformar la nostra existència. Una idea bonica i senzilla de llibertat possible i d'una manera de vida diferent. Perquè ja no volem queixar-nos mentre comptem els dies que passen al calendari, netejant i polint les reixes de la nostra presó social. Per a totes nosaltres que no som res i que, per això, hem decidit esdevenir-ho tot.

La Telaraña

Per contactar-nos: ilnodo47@proton.me